

תיק טיפולים מספר 2

מחזה מאת: איציק אלוני

הגהה: שלי אביסרה

כל הזכויות שמורות

©

טלפון: 03-5225458

aloni-i@bezeqint.net

המחזה מתרחש בארבעה מוקדים, ובשמונה תמונות:

1. חדרה של הרופאה, חדר סטנדרטי שולחן עליו מונח מחשב, בצד מדפסת, שני כסאות בשני צדי השולחן, ובעומק פרגוד ומאחוריו מיטת בדיקות.
2. חוץ, רחוב ריק.
3. חדר אורחים של אוליביה. כורסה, שולחן נמוך, כסאות... ריהוט ישן שמעיד על צניעות. מיטה ניידת עם אפשרות הגבהה של חצי גוף עליון לכדי כמעט ישיבה.
4. רחבה מחוץ לדלת הכניסה לביתה של אוליביה.

הדמויות לפי סדר הופעתן

- ד"ר מנדס - רופאה צעירה אלגנטית עם תספורת קצרה.
 אריאל - בנה של אוליביה צעיר
 אוליביה - אם כבת 86
 ציפורה - בתה של אוליביה. נשואה עם ילדים
 יולקו - צעיר. (בקסט מצומצם יופיע כקול בלבד)

תמונה 1

המקום: חדרה של ד"ר מנדס.

נשמעות דפיקות בדלת.

הרופאה, שציפתה למטופל שקבע תור מראש, לוחצת על כפתור, נשמע זמזום לפתיחת הדלת.
 ניכנס אריאל.

אריאל (בידו כרטיס מגנטי. עם כניסתו) שלום דוקטור.
 (מוסר לה את הכרטיס)

ד"ר מנדס (מעבירה את הכרטיס במקלדת ומחזירה לו) מה אתה עומד?
 אתה יכול לשבת.

(אריאל יושב)

ד"ר מנדס במה אני יכולה לעזור לך?

אריאל סיפרתי לך בטלפון על כאבי הבטן (ובקול שקט יותר) ו...טחורים.

ד"ר מנדס נתחיל בבטן, אתה יכול להצביע לי איפה בבטן?

אריאל (מסמן על כל אזור הבטן) כאבים, את רואה? בכל האזור הזה.

ד"ר מנדס בוא נבדוק אותך. היכנס מאחורי הפרגוד, תוריד את הטי-שרט, ותשכב על הגב.

{עושה כדברי הרופאה. הולך אל מאחורי הפרגוד.}

ד"ר מנדס (תוך כדי שהיא לוקחת את הסטטוסקופ.) מתי התחילו הכאבים?

אריאל (מאחורי הפרגוד) לפני שלושה ארבעה ימים.

{הולכת אל מאחורי הפרגוד.}

אריאל (קול) ככה?

ד"ר מנדס מה ככה?

אריאל לשכב ככה?

ד"ר מנדס (בבדיחות הדעת) כן, אם זה הגב שלך. תנשום... ותחזיק.

אריאל מה להחזיק?

ד"ר מנדס זאת פעם ראשונה שאתה נבדק על ידי רופא? קח שאיפה עמוקה, תחזיק ותנשוף לאט... יופי... עוד פעם אחת... ותחזיק, תחזיק. יופי... אני עוברת לבטן....

אריאל (תוך כדי נשימה עצורה) אפשר לנשוף?

ד"ר מנדס תוציא מתי שבא לך.

אריאל עכשיו?

ד"ר מנדס מה עכשיו?

אריאל להוציא את האוויר?

ד"ר מנדס רצוי, אם אתה רוצה להמשיך לחיות. (לוחצת במקום אחר) פה כואב?

אריאל לא. זה צריך לכאוב?

ד"ר מנדס ופה?

אריאל גם לא. זה צריך לכאוב?

ד"ר מנדס אתה תגיד.

אריאל אני חושב שקצת יותר למטה.

ד"ר מנדס פה?

אריאל (צוחק) פה זה מדגדג.

(יוצאת מהפרגוד לוקחת ולובשת כפפות מאחורי הפרגות מורחת משחה על

(אצבע אחת)

אריאל רגע למה המשחה על האצבע ומה תפקידה?

ד"ר מנדס לבדוק את הטחורים, תסתובב ותקפל את הרגליים לבטן.

אריאל ואיפה את רוצה לדחוף אותה?

ד"ר מנדס לחפש את הטחורים.

אריאל אני חושב שאני אוותר על האצבע.

ד"ר מנדס טוב תתלבש. אין לך כלום.

{הרופאה חוזרת לשולחן, מסירה את הכפפות ומנקה את ידיה בחומר חיטוי
אלכוהולי, מתיישבת ומעיינת במחשב.

אריאל יוצא מאחורי הפרגוד כשהוא משפר את הופעתו ויושב מול הרופאה}

אריאל תגידי ד"ר מה זאת אומרת שאין לי כלום?

ד"ר מנדס לפי הבדיקה שעשיתי אני לא מאתרת אצלך בעיה, וההיסטוריה
שלך נקיה ואתה בחור צעיר.

אריאל אבל אני מרגיש שמהו לא בסדר אצלי בבטן.

ד"ר מנדס לכן אשלח אותך למספר בדיקות: שתן, צואה, דם וצילומי קיבה.

אריאל זה מוחלט סופי?

ד"ר מנדס מה מוחלט סופי?

אריאל שאין לי כלום.

ד"ר מנדס אתה רוצה שיהיה לך?

{פאזזה, ד"ר מנדס תוקעת בו מבט חשדני}

אריאל מה?

ד"ר מנדס (בחיוך) מה אתה רוצה שיהיה לך?

אריאל את שואלת ברצינות?

ד"ר מנדס (בסלחנות) אם אתה חושב שארשום לך **קנאביס** אתה טועה.

אריאל לא באתי בשביל קנאביס.

ד"ר מנדס אז יופי, אחרי הבדיקות נהיה יותר חכמים. בינתיים אני רושמת תרופה קלה לקיבה ואם הכאבים ימשיכו, קח אקמול.

אריאל תגידי דוקטור, מה דעתך על המתת חסד?

ד"ר מנדס (בוחנת אותו בקפידה. מחייכת)
בחור צעיר, נמאס לך לחיות ובאת לחפש סיבה?

אריאל סתם מתוך סקרנות.

ד"ר מנדס אולי אני צריכה להפנות אותך לרופא אחר.

אריאל ברצינות, האם לדעתך המתת חסד צריכה להיות מוגבלת לחולים במחלה סופנית?

ד"ר מנדס למה אתה שואל?

אריאל זאת שאלה שהעסיקה אותי הרבה זמן.

ד"ר מנדס אתה בחור צעיר, מוקדם בשבילך להתעסק בשאלה הזאת?
תראה, שיהיה לך ברור, אתה לא הולך למות.
תגיד לי משהו אחר, אתה מגדיר את עצמך, או שהחברים שלך רואים בך כהיפוכונדר?

אריאל מה פתאום, השאלה סתם עלתה לי בראש. אני שואל מתוך עניין.

ד"ר מנדס אני לא נוהגת לענות למטופלים על שאלות כאלה.

אריאל כלומר?

ד"ר מנדס אין כלומר. (תוך כדי מוציאה מהמדפסת את המרשם והפניות לבדיקות ומוסרת לאריאל) קח כדור אחד ביום לפני הארוחה, ולך לבדיקות.

אריאל דחוף?!

ד"ר מנדס תלוי בך.

אריאל אז לא דחוף.

ד"ר מנדס תקבע לך תורים, כי עד שיגיע תורך ייקח זמן.

- אריאל** (קם ללכת) תודה דוקטור... (חוזר בו ושוב מתיישב)
 אני יכול להתייעץ איתך בשאלה קטנה שמטרידה אותי?
 (פאזזה)
 ברצינות, זאת שאלה לבעלת מקצוע.
 (שוב פאזזה קלה)
 האם המתת חסד צריכה להיות מוגבלת רק לחולים סופניים?
- ד"ר מנדס** (בוחנת אותו בקפידה) את זה כבר שאלת. אני חושבת שאולי זאת הסיבה שאתה סובל מכאבים בקיבה.
- אריאל** אני שואל ברצינות.
- ד"ר מנדס** זאת שאלה קשה שעולה מדי פעם בכנסים ושעדיין לא הוכרעה מבחינה מוסרית ודתית.
- אריאל** מה עם חולי דמנציה? סרטן מתקדם?
- ד"ר מנדס** תשמע אריאל, ביקשת שאלה קטנה ואתה שואל שאלות גדולות. זה נושא רחב ואין לי זמן להרצות לך עליו.
- אריאל** (נכנס לדבריה, בעקשנות) התרת המתת חסד פותחת דרך לאלה שלא רוצים להיות "נטל" על משפחותיהם, נכון?
- ד"ר מנדס** יפה. אמרת את מה שרצית. תרשה לי להמשיך את היום.
- אריאל** תעני רק על זה. מהן הזכויות של חולה סופני?
- ד"ר מנדס** (באיפוק) באת להטריד אותי?
- אריאל** ממש לא. זה נושא שמטריד אותי.
- ד"ר מנדס** לדעתי, זכותו של כל חולה סופני לבקש למות. אבל החוק במדינה לא מאפשר. רק החוק יכול להכשיר המתת חסד, וכל עוד אין חוק כזה, זה בעייתי. עכשיו תגיד לי את האמת, למה אתה שואל את כל השאלות האלה?
- אריאל** (מוציא מכיסו פיסת נייר ומוסר לרופאה) זה למה.
- ד"ר מנדס** (מעיינת בפתק ומעלימה אותו) מאיפה אתה מכיר אותו?

אריאל קשרים הדוקים.

ד"ר מנדס אתה לא באת בשבילך.

אריאל לא.

{ד"ר מנדס לוקחת ממנו את המרשם וההפניות וקורעת אותם ומשליכה לפח.}

ד"ר מנדס אתה לא צריך תרופה והפניות. תראה, קָאָב הוא רק אחד הגורמים שמובילים את החולים לבקש התאבדות בסיוע רופא, מה שנקרא המתת חסד. אבל המתת חסד אינה הדרך היחידה להפסיק את הסבל... טיפול רפואי ממוקד יכול להקל ברוב המכריע של המקרים. טיפול תומך (פוליאטיבי) נועד לשפר את איכות החיים.

(פאזזה)

לא הבנת.

(מסבירה לאט) טיפול נכון, עשוי לשכך את הסבל, מבלי להרוג את החולה.

אריאל (רומז על הפתק) את לא מבינה את המשמעות של הפתק? או שאת עושה את עצמך?

ד"ר מנדס (תוך כדי דיבורה מעיפה מבט קצר לפינות החדר) אני מבינה טוב מאוד למה אתה מתכוון.

אריאל לא. את לא מבינה בכלל!

{הרופאה שוב פוזלת ורומזת לפינות החדר. אריאל עוקב אחרי מבטה וקולט}

אריאל (לוחש ומהנהן) אהה...

ד"ר מנדס (לוחשת) כן.

אריאל פוחדת מאוזניים לכותל...

ד"ר מנדס כן, כן...

אריאל אני מבין אותך.

ד"ר מנדס כן?

אריאל (בקול ובהגזמה, כשהוא נשען ומתמתח לאחור ומזדקף כמו טווס)
את רומזת שמטרת הטיפול היא למקסם את איכות החיים בימיו
האחרונים של המטופל, וכדי להקל על סוף חיו של...

ד"ר מנדס בדיוק, ענית לעצמך!

(מסמנת לו את כיוון הדלת. בקול) עכשיו סלח לי, אני חייבת
לצאת לביקור בית. (בלחש) חכה מחוץ למרפאה.

אריאל יוצא. אור יורד.

תמונה 2

רחוב. אריאל לבדו ברחוב, מצטרפת ד"ר מנדס.

אריאל את יודעת שצורת ההתנהגות שלך במרפאה מסגירה אותך?

ד"ר מנדס (נדהמת) אותי? מה פתאום? איך?

אריאל שלחת מבטים מוגזמים בפנינות החדר ורמזת שיש מכשירי
הקלטה. וזה נראה מאוד בולט, אבל מאוד! אם את חושבת
שהתקינו לך מכשירי האזנה או הקלטה זה חמור מאוד! אף רופא
לא היה שותק ומיד היה יוצר קשר עם ארגון הרפאים.

ד"ר מנדס אני לא יודעת, כל יום שעובר אני חשדנית יותר. יכול להיות שאין
מכשירים כאלה בכלל ואני סתם חשדנית.

אריאל חיפשת?

ד"ר מנדס חיפשתי ולא מצאתי. תגיד לי מאיפה אתה מכיר את יולקו.

אריאל חבר ילדות.

ד"ר מנדס כך הוא אמר לך להגיד? (פאזזה) עכשיו תגיד את האמת.

אריאל הוא חבר ילדות של חבר ילדות שלי.

ד"ר מנדס בכמה שיחדת אותו?

אריאל חבר ילדות לא משחדים – מבקשים.

ד"ר מנדס עכשיו תסביר בדיוק מה אתה רוצה ממני ובמי מדובר.

אריאל מדובר באימא שלי, היא בת שמונים ושש והגיעה לסוף קשה. כמעט הסוף... מאוד קשה לה להשלים עם החיים שהיא חיה, והיא מבקשת לסיים אותם.

ד"ר מנדס מה עם טיפולים רפואיים בבית? טיפולים כאלה מיועדים להיות ממוקדים ומקלים על הכאבים.

אריאל אימא שלי עייפה מאוד מהחיים, מצתה את החיים, היא נמצאת במצוקה נפשית וסבל קיומי יום יומי קשה, חייה הגיעו לקצה הגיהנום.

ד"ר מנדס כל החולים הסופניים כך מרגישים כך. אני רוצה שתבין שקיים קונצנזוס בין הרופאים לא "לטפל" בגוססים, האם אתה מבין למה אני מתכוונת? כל הרופאים נמנעים מ"טיפול" מתוך רחמים על מי שעומד בלאו הכי למות.

אריאל זה נשמע טוב שהם נמנעים, סימן שיש כאלה שלא "נמנעים בעל כורחם".

ד"ר מנדס תפקידנו הוא, הכִּנָּה, הקלה – ולא לגרום למוות.

אריאל לא הבנתי. תפקידך הוא לא לסייע במצבו ככל שניתן כדי להקל עליו את הייסורים בסוף חייו?

ד"ר מנדס להקל כן, אבל אתה דורש ממני למעשה לשנות את המילה "לסייע" ומבקש ממני סיוע ב"המתת חסד". זה לא!

אריאל למה חולים סופניים לא יכולים לסיים את חייהם באמצעות סיוע מקצועי?

ד"ר מנדס לא לכל אחד מותר לעשות זאת.

אריאל לכן אני פונה אליך, אם אימא שלי סובלת מאוד, ומצד אחד אין לה מוצא אחר ומבקשת עזרה אחרונה. בואי נגיד, הקלה, זה יהיה אכזרי לא לתת לה את זה. ומצד אחר, לשמור על אמי בחיים עולה לנו ולמדינה אלפי שקלים, והמסכנה, מה נשאר ממנה? עור ועצמות. מחכה בעיניים עצומים למוות שזוחל אליה בצורה אכזרית.

ד"ר מנדס יש אנשי חוק שטוענים שאם סבא וסבתא שלנו היו מסוגלים לחיות את החיים עד הסוף, למה אנחנו לא יכולים?

אריאל למה? כי אומרים על האנשים האלה שהם ימותו כך או כך, הם חשים כאב עצום כל הזמן, למה לתת להם לצעוק בכאב עד שצאת נשמתם?

ד"ר מנדס הדרך הטבעית – מוות טבעי.

אריאל אני רואה את אמי גוססת לקראת מוות טבעי, איטי ואומלל, וזה לא טבעי וכואב! היא הגיעה לקצה החבל, ובקצה החבל אין קשר שיעצור את ההחלקה של החבל, וכבר אין איפה להיאחז ולמשוך, כי שם מחכה לה המוות. אני תומך בהמתת חסד, אני מעדיף את זה עבור אמי. אני אוהב אותה מאוד, היא תמיד קידשה את החיים, לא רצתה למות, ובלב שלם אני אומר לך שאני לא רוצה ולא יכול לראות אותה ממשיכה כך עוד הרבה זמן. אי אפשר יותר לעמוד מהצד, אי אפשר אפילו לקרוא לזה חיים.

ד"ר מנדס אני מוכנה לבוא ולבדוק מה אני יכולה לעשות. לדעתי זה סתם להוריד את מושב האסלה ולא לעשות כלום.

אריאל אין טוב מזה.

אור יורד.

תמונה 3

המקום ביתה של אוליביה. ציפורה בְּתָה יושבת לידה וסורגת.

אוליביה (מתלוננת מתוך סבל ואנחות) אוי...
(פאזזה ממתינה לתגובה, וכאין מענה)
שאני אמות שאני אמות כבר...
(פאזזה ממתינה לתגובה)
לאן הגעתי... עד לאן הידרדרתי...

{ציפורה טופחת על כתפה קלות כדי לעודדה, וממשיכה לסרוג.}

אוליביה מה את סורגת?

{ציפורה מסמנת כובע}

אוליביה כובע לנכד?

{ציפורה מהנהנת "כן"}

אוליביה יופי, שלא יתקרר. היום צריך לעטוף את הילדים.

{ציפורה מהנהנת בראשה לאות הסכמה}

אוליביה (ממשיכה) חינכתי אתכם לא לקחת כל דבר ללב, יש דברים בחיים שצריכים לתת להם לזרום ולהסתיים.

(ציפורה מהנהנת ושוקת)

אוליביה תגידי לי **ציפורה**, מה עשיתי רע בחיים?

(ציפורה שוקת)

אוליביה למה אני צריכה להיאבק בהתמכרות לכדורים ובדיכאון במשך כל חמש השנים האחרונות והמחורבנות ושום דבר טוב לא יצא מזה, בעוד שבמשך רוב השנים החיים שלי היו חיים פנטסטיים? למה התחיל הכול להתקלקל, ציפורה? למה... תגידי לי ציפורה!...

{ציפורה עוצרת את הסריגה ומביטה באמה ומהנהנת בהבנה.}

אוליביה (אחרי שתיקה) חבל שאי-אפשר לסרוג את החיים מחדש. (חשה בכאבים) אוי... הכאב בלתי נסבל ואני מחפשת את הדלת החוצה ציפורה.

ציפורה זה יבוא, אימא, זה יבוא... כל דבר בזמנו.

אוליביה אני חוזרת ואומרת לך שצריך לתת לנו למות בכבוד.

ציפורה אני יודעת, אימא, אני יודעת... אני בעד. אריאל עושה את כל המאמצים בשביל למלא את רצונך.

אוליביה אני רוצה שלכולם תהיה רשות למות בכבוד.

ציפורה כולנו נמות עוד לפני שיחוקקו את החוק שיאפשר "למות בכבוד". (אחרי פאוזה קטנה. תוך כדי שהיא סורגת. פוסקת) בכל סיום - יש התחלה חדשה!

אוליביה עדיין החיים שם בחוץ ממשיכים, ואני בבית צריכה את הרופא הנכון שישלח אותי לטייל בעולמות אחרים. נמאס לי מפה.

ציפורה אריאל הלך לנסות להביא לך את הרופא.

אוליביה שניכם יודעים שהגעתי לשלב שהחיים שלי הפכו לנטל, אני לא יכולה לדאוג לצרכים שלי בעצמי.

ציפורה כולנו יודעים אמא.

{ ציפורה שוב טופחת עליה כדי לעודדה, וממשיכה לסרוג. }

אוליביה (ממשיכה באנחה) ...אוי ציפורה, ציפורה... לא נמאס לך לשרת אותי ולטפל בי בנוסף לילדים שלך?

ציפורה קשה, אבל את אימא שלי. מה לעשות?
(פאזזה)
מתגברים.

אוליביה אוי ציפורה, ציפורה...

{ ציפורה שוב טופחת עליה כדי להרגיעה, וממשיכה לסרוג. }

אוליביה אני עכשיו מצטערת שלא נכנסתי להוספיס או לבית אבות כדי להקל עלייך ציפורה. חמש שנים של רגישות שאת מפגינה לא יסולאו בפז, ואני חיה בדיכאון.

{ פאזזה. באופן בלתי צפוי אוליביה צוחקת. }

ציפורה (מרימה את ראשה מהסריגה) מה?

אוליביה את זוכרת איך ניסיתי פעמיים להתאבד בכוחות עצמי? כמובן שלא הצלחתי.

ציפורה רואים.

אוליביה איזו מטומטמת הייתי. הפעם אני רוצה להיות בטוחה, אני בוטחת באריאל שיביא לי את הישועה המיוחלת.

{ הדלת נפתחת ונכנסים אריאל וד"ר מנדס. }

אריאל (בגאווה) אימא תראי, הבאתי את דוקטור מנדס.

אוליביה (מביטה ברופאה) אתה רופא או רופאה?

ד"ר מנדס שלום, אני רופאה. מה שלומך?

אוליביה אריאל לא סיפר לך מה שלומי?
 (לאריאל) למה לא סיפרת לה מה שלומי?
 (לרופאה. **משתעלת קל**) אני אוליביה, אוליביה אֶשְׁכַּל בַּת-יָאִיר,
 דור שלישי בארץ, חולה סופנית.

ד"ר מנדס מה את מרגישה?

אוליביה רוצה להתנתק.

ד"ר מנדס לא שאלתי מה את רוצה. מה את מרגישה?

אוליביה מרגישה, שאני לא מוכנה להתחלף במחלה שלי עם אדם בריא.

ד"ר מנדס (תוך כדי בדיקות) זה טוב, גם אבא שלי במצב דומה וזה משפיע
 על הניידות שלי כרופאה, הוא בעצם שבוי בבית שלי ומרגיש
 לגמרי מנותק ומבודד אבל הוא ממשיך הלאה וחי עם זה.

אוליביה (בוחנת את ד"ר מנדס בקפדנות. פוסקת) לא!

ד"ר מנדס מה לא?

אוליביה אין לך אבא חולה בבית שמרגיש מנותק!

ציפורה (כמתנצלת בשם אמה) לאימא פשוט נמאס להילחם. היא נלחמת
 בקרב ארוך, ואני עייפה בשבילה.

אריאל היא רוצה לעשות את זה. הצליחה לשכנע אותנו למרות שאיש
 מאיתנו לא שלם עם מה שהיא רוצה.

אוליביה בטח שאתם לא שלמים, זה הסבל האמתי והוא שלי, למרות שגם
 אתם סובלים. אבא שלהם סבל פחות מחודש - והלך! איזה מזל
 היה לו... ואני חמש שנים, חמש שנים של עונש! נכנסת לשנה
 השישית. אני לא מבקשת חיים, (במין מסכנות) מה אני מבקשת
 בסך הכול? למות! וציפורה המסכנה יש ילדים, מרוב דאגה כבר
 אין לב לקחת ללב. חמש, כמעט שש שנים, דוקטור.

ציפורה אימא, אל תגזימי. לא חמש שנים ולא שש.

אוליביה רוצה להתערב?

ציפורה את תפסידי.

אוליביה אוי... אני עייפה עד מוות.

ד"ר מנדס הסברתי לאריאל, בגלל החוק, אנחנו הרופאים לא מסוגלים לעשות את זה - את מודעת לזה?

אוליביה (גוערת באריאל) אז בשביל מה הבאת אותה?!

ד"ר מנדס לבדוק אותך במסגרת החוק.

אוליביה (לאריאל) מה הבאת לכאן? עורכת דין?!

(לרופאה) אני לא צריכה חוקים. החוקים הם כבר מזמן בתחת שלי, וכול יום אני מפליצה אותם! בחיים עושים דברים גם מחוץ לחוק. אני רוצה סיוע כדי להיות שלוה וללכת כשמשפחתי סביבי. קחי אותי למסע הזה! (פאוזה קלה. מתלוננת) ציפורה?

ציפורה מה?

אוליביה תגידי לה.

ד"ר מנדס את לא מרגישה צורך להמשיך להיות נאהבת?

אוליביה אני נאהבת מאוד, יותר מדי נאהבת, כל כך נאהבת שאני רוצה להיפטר מהם... חונקים אותי מאהבה ואני לא מתה. (פונה לאריאל וציפורה) הגיע הזמן שתרפו ממני, המוות מגיע בזמן שלו ואני לא טובה בתפילות וחסרת סבלנות לחכות לו. (לרופאה) אני מתחילה לפתח חוסר סבלנות ואפילו שנאה כלפי הילדים שלי.

אריאל אל תדברי כך!

אוליביה בגללי לא התחתנת, וזה לא נכון לגרום לכם לסבול!

אריאל זה לא נכון אימא!

אוליביה למזלי רק בשבוע האחרון לאריאל נפל האסימון והוא התחיל להבין את המצוקה הנוראית שלי. גם ציפורה המסכנה מסכימה אתו. (לציפורה) את על הקרקע ציפורה? או שאת מרחפת באוויר?

ציפורה אני לגמרי כאן.

אוליביה (לרופאה) ציפורה סורגת כבר מעכשיו כובע גרב לנכד שישמש אותו בחורף הבא. ציפורה, למה את בצד? בואי תהיי במרכז.
(שוב לרופאה) היא סורגת כובע גרב לנכד לחורף שיבוא.

ד"ר מנדס כן, אמרת את זה. ולמה את לא סורגת כדי להעסיק את עצמך?

אוליביה (מציגה את ידיה) ניסיתי, הידיים רועדות ואני לא מצליחה להשחיל את שפיץ המסרגות לעיניים.

{ד"ר מנדס מסמנת לאריאל וציפורה לבוא הצידה.}

אוליביה (לעצמה) או, הינה התחילו הסודות, התלחשויות האין סופניות.
(מסלסלת את המילה) און-שו-שים...
(לעצמה) כשמתחילים האווששים - סימן לשיבושים.

{בצד}

ד"ר מנדס אני לא חושבת שצריך להחליט עכשיו. מצבה די יציב והיא נראית טוב מאוד ומדברת בצלילות. היא תשרוד.

אריאל מה זאת אומרת היא תשרוד? שתמשיך לסבול?

ציפורה אם היא מבקשת למות, אז תני לה את המנה שלה וזהו זה!
למה לעשות מזה עניין?!

ד"ר מנדס אני מצטערת, מה שאתם מבקשים לא בא בחשבון. מתוך ניסיון, התערבות רפואית כן עובדת, זה דורש קצת סבלנות והתמדה!

ציפורה חמש שנים זאת לא סבלנות? הילדים שלי כבר שואלים אותי אם אני "הולכת לגדל את סבתא"?

אריאל (לרופאה) את תעשי את זה!

ד"ר מנדס אני לא! (לוקחת את התיק ופונה לצאת)

אריאל (חוסם אותה) ואני אומר לך שכן!

ד"ר מנדס אין לי סמכות! ישללו ממני את הרישיון, אשב בכלא!...
רגע, רגע... אתה מאיים עלי?!

אריאל יש לך את הכלים! תחשבי לרגע.

ציפורה (בכעס) זריקה אחת קטנטנה ותסדר את העניין של אימא! מה כבר יש לחשוב? לא צריך דוקטורט בשביל זה.

ד"ר מנדס מה שאני חושבת - זה מה שאני יודעת!
ומה שאני יודעת - זה מה שאני מאמינה!

ציפורה אריאל בטח סיפר לך עד כמה הדיכאון גורם לה לעייפות, וגורם לה לחשוב על כל הבעיות שיש בעולם, ואז היא נתקפת בתחושת חוסר האונים, צרחות בלילות, ושום טיפול לא עובד, לא כדורים, לא קנאביס, והחיים שלה מסתחררים כמו ספירלה כלפי מטה להתאבדות, ולאימא אין את הכוח והיכולת "להתאבד".
(בקול לאמה) נכון אימא!?

{מהצד}

אוליביה (באומללות) איך אני יכולה לשמוע מפה אם התרחקתם ממני?

ד"ר מנדס (לאריאל) אני מפצירה בך לחפש טיפול רפואי מקצועי אחר.

ציפורה אין.

ד"ר מנדס טיפול אלטרנטיבי.

ציפורה ניסינו. כלום לא עזר לה - והמטפלים זכו לפרנסה טובה.

ד"ר מנדס נסו דרכים אחרות שוב ושוב עם מטפלים אחרים.

אוליביה (בקול בכיני ובכאב ממיטתה) איפה אתם? ... ציפורה... למה פרכת ועזבתם אותי לבד, למה? שתפו אותי בגורלי... תחרצו את גורלי יחד איתי, בפניי... אני רוצה את הזריקה! הייתי מזריקה לעצמי, אבל אני פוחדת להתאבד כי יבִישו את גופתי ויקברו אותי מחוץ לגדר.

ציפורה (לרופאה) את שומעת?! את זה אנחנו שומעים יום ולילה!

אוליביה תעבירו לכאן את השיחה... מבטיחה לא להתערב....

{לא מתייחסים אליה}

אוליביה (לעצמה) הנה אתם רואים? אף אחד לא שומע בקולי...

קולו של זקן כבר לא נשמע... רק בבחירות נזכרים בו.
(בקול) דוקטור, בואי רגע!

{כולם מתקרבים אליה.}

אוליביה (ממשיכה) לפני שנים רבות, בלילה קפוא, מצאתי את עצמי כמו ילדה נטושה ברחוב נטוש. לא היה לי כלום, לא עבודה, לא כסף, לא חדר, לא משפחה, אפילו לא חבר, כי מי היה מסתכל עלי? ... הייתי שום דבר, עלובה, אוויר שאנשים היו נתקלים בו ולא מבקשים סליחה. אם לא היה לי כסף לשלם למזון - אז לא היה מה לאכול. הייתי כבר מותשת, הגעתי לקצה גבול היכולת. התחלתי לפעמים לשמוע את השקט שהפך לשקט מדי וברור, פפפפ... אבל רציתי להמשיך לחיות... ולפי הפפפפ... הארוך של השקט, ידעתי שדברים ישתנו. ואכן במהלך השנים הם השתנו לעילא ולעילא. עד לפני חמש שנים, כמעט שש, אז התחילה ההתדרדרות, ועכשיו אני יודעת והילדים יודעים שאני והם כבר לא נחיה חיים נורמליים.

ד"ר מנדס כל רופא יגיד לך שאת נראית נהדר ונשמעת ברורה לחלוטין.

אוליביה בדיוק! זאת רק ההטעיה! את כרופאה יודעת שיש חולים כמוני שגוססים-גוססים ופתאום מגלים סימני חיים, בהירות, בריאות ומרץ. אמא שלי על ערש הדווי שמעה את צלילי המוזיקה של אביה. אני נראית כך אבל מבפנים אני חלולה - ומחכה לגאולה.

אוליביה משתעלת חזק. **ציפורה** ממהרת לקחת חיתול מבד רך לנגב לה את הפה. **בוחנת את חיתולי הבד, מנידה בראשה לשלילה.**

אריאל (לציפורה) מה?

ציפורה אותו דבר.

ד"ר מנדס תראי לי?

ציפורה מראה לרופאה את החיתול.

ד"ר מנדס (לציפורה) זה אותו דבר?

אוליביה אותו דבר טוב? או אותו דבר לא טוב?

ציפורה אותו דבר.

אוליביה בהשוואה למה אותו דבר.

אריאל (לד"ר מנדס) אני מבקש לדבר איתך בחוץ.
(לציפורה בשקט) אני יוצא עם הרופאה מחוץ לדלת להסדיר את העניינים. ואני תיכף חוזר.

{הרופאה ואריאל יוצאים.

ציפורה ממשיכה לסרוג. אוליביה מביטה בציפורה}

ציפורה (אחרי פאזזה . שמה לב שאוליביה מסתכלת עליה) מה?

אוליביה מה ראית בחיתול?

ציפורה מה אפשר לראות בחיתול?

אוליביה חיתול לא משקר.

ציפורה היה בו אותו דבר.

אוליביה אותו דבר כמו מה?

ציפורה רגיל, סתם רוק.

אוליביה באיזה צבע הרוק?

ציפורה (מראה לה את הסריגה בשמחה) תראי, אני כמעט מסיימת.

אוליביה ציפורה-ציפורה את לא יודעת לשקר. הראי לי את חיתול הבד.

ציפורה (מראה לה את חיתול בד) הנה, תראי בעצמך.

אוליביה תוציאי את השני.

ציפורה אין שני.

אוליביה את זה שדחפת מתחת למזרן.

ציפורה הרופאה צודקת. את ערנית להפליא.

ציפורה מסתכלת על אוליביה ומחייכת.

אור יורד.

תמונה 4

מחוץ לדלת הכניסה לבית. ד"ר מנדס ואריאל.

אריאל הרושם שקיבלת מוטעה, היום הייתה זאת הפעם הראשונה מזה זמן רב שהיא דיברה כל כך הרבה וברור. וזה מגביר אצלי את החשד שהסוף קרוב מתמיד.

ד"ר מנדס גם אני סבורה כך. אז תן לסוף להתקדם בקצב הטבעי שלו, בְּמִצְבָּה לא מתקבל על הדעת ואסור לעשות מעשה כלשהו, בשלב הזה.

אריאל טוב שאת אומרת "בשלב זה." השאלה היא כמה זמן יימשך הסוף שהיא לא רואה אותו בשלב זה?

ד"ר מנדס יכול לקחת שבוע, חודש, חצי שנה... תלוי.

אריאל תסכימי איתי שהיא סובלת ולא נראית טוב למרות ערנותה ודיבורה השוטף.

ד"ר מנדס יש חולים שמצבם גרוע יותר ולא מעלים על דעתם את מה שאתם מבקשים.

אריאל אני רוצה לקצר תהליכים.

ד"ר מנדס אם אתה מדבר על המתת חסד. אתה חייב למצוא רופא שיסכים.

אריאל על מי את ממליצה?

ד"ר מנדס על אף אחד.

אריאל ומה אתך?

ד"ר מנדס אני לא-לא-לא!

אריאל מה אני אעשה?

ד"ר מנדס אני לא יכולה להגיד לך לעשות את זה בעצמך, או לחפש דרך אחרת.

אריאל את משחקת איתי?

ד"ר מנדס (בזעם) אל תדבר אלי ככה! אני לא חברה שלך. (מתחילה ללכת)

אריאל (עוצר אותה בזעם קולו) ...את יודעת מה עושה ההיפופוטם?!
(פאזזה. במבט נוקב) הוא פותח פה גדול!

ד"ר מנדס אתה שוב מאיים עליי?

אריאל אפנה שוב ליולקו והוא ידע...

ד"ר מנדס (קוטעת אותו בתקיפות) תפסיק מיד עם האיומים שלך!

אריאל אני לא יכול לעשות זאת בעצמי. גם אם אעשה זאת, יאשימו אותי ברצח.

ד"ר מנדס אתה מעוניין שאני אהיה הרוצחת?

אריאל לך יש רישיון.

ד"ר מנדס מחשבה מטופשת!

אריאל התכוונתי שיש לך את הכלים. תארי לעצמך שהיה לך מישהו במשפחה באותו מצב.

ד"ר מנדס יש את אבא שלי! לא האמנתם לי, אבל הוא נמצא במצב אנוש אצלי בבית וחי במצב גרוע ממנה. אבל הוא חיי ורוצה להמשיך לחיות!

אריאל הוא רוצה לחיות - אמא שלי לא.

תסתכלי על זה כך, אמא שלי נמצאת גם היא במצב אנוש, היא לא מהמשפחה שלך, ואני מאשר לך.

ד"ר מנדס אתה רוצה בכוח לשלוח אותי לכלא? יולקו לא יכול לתת לי הוראות דרך שליחים. אם הוא רוצה משהו, שידבר איתי!

אריאל את יודעת יפה מאוד שהוא מחזיק אותך בגרון.

ד"ר מנדס אין ממשלה בארץ שתוכל לאשר המתת חסד, גם אם היא תחמיר את תנאי החולים בבתי החולים ותקשה עוד יותר על חולים, על קשישים, תקשה על העניים, תקצץ בצרכיהם ותדאג להציף לסדר היום את חוסר התועלת בקשישים שלא תורמים למשק וכבר מיצו את יכולתם מזמן ואת כמות הכסף ששילמו לקרן קיבלו בחזרה והם לא נחוצים יותר כי הם עכשיו רק עולים מיליונים למדינה!
זה גדול עלי!

אריאל אז אני מאמין שהאמת תתגלה במלוא מערומיך.

ד"ר מנדס תעשו שניכם מה שאתם רוצים. לך ליולקו, שהוא יזריק לה.

הוא יודע שאם אני הולכת הוא הולך בגדול.

אריאל (לפני שהוא נפרד ממנה) ליולקו יש הקלטות.

אריאל יוצא.

ד"ר מנדס עומדת ומביטה בו בכעס עד שהוא נעלם.

אור יורד.

תמונה 5

המקומות: מהחוץ לחדרה של הרופאה.

ד"ר מנדס (בנייד מחוץ לחדרה) לא! אתה תקשיב לי, ותקשיב טוב חלאת

אדם. לא ייתכן שאתה מוסר את מספר הנייד שלי לכל ארחי

פרחי...

(מקשיבה) נכון, סגרנו בינינו אבל לא לכל אחד...

(מקשיבה) אתה גורר אותי לפשעים...

(מקשיבה ונכנסת לדבריו) ...שישלמו מיליונים, זה לא מעניין

אותי! (מקשיבה) נכון זה נעשה פעם אחת וזהו!

(הקשבה קצרה. נכנסת לחדרה במרפאה)

ככה, כי זה מעצבן, אתה לא מודיע לי ובמפתיע מנחית עלי

משימה כזאת? שנינו סיכמנו שלאחר בדיקה דקדקנית וניסיון

חד פעמי ננתח, נדבר ונבדוק. אתה לא תמשיך עם הרעיון האווילי

הזה בלי להתייעץ איתי!

{דפיקות נמרצות בדלת.}

ד"ר מנדס רגע, דופקים בדלת. (לוחצת על כפתור, זמזום לפתיחת הדלת)

{נכנס אריאל.}

ד"ר מנדס (לאריאל) מה קרה?

אריאל את חייבת לבוא מהר.

ד"ר מנדס אני בטלפון עם יולקו...

אריאל תני לי אותו.

(בנייד) אתה עושה ממני צחוק? אמרת שהכול ילך לנו חלק!
עכשיו אני בא משם, מצבה מחמיר...
אז בבקשה תזרז את התהליך!
(לד"ר מנדס) הוא רוצה לדבר איתך.

{ד"ר מנדס לוקחת את הנייד ומנתקת.}

אריאל למה סגרת?!

ד"ר מנדס אני לא שליחה של אף אחד!

אריאל תראי, אל תאלצי אותי לאיים עליך!

ד"ר מנדס אתה יוצא או שאני קוראת למאבטח.

אריאל אני אקרא למשטרה!

ד"ר מנדס אם תאיים עוד פעם אחת...

אריאל מה? מה תעשי לי?!

ד"ר מנדס מה אתה רוצה?

{אריאל שולף מכיסו פיסת נייר ומוסר לה. ד"ר מנדס מסרבת לקחת.}

אריאל כדאי שתעיני בזה.

ד"ר מנדס (בקריזה) אני לא מעיינת!!!

אריאל כדאי לך לעיין.

ד"ר מנדס (מעיינת) מי מסר לך את השם? (ממתינה לתשובה) יולקו?

אריאל באופן אישי, ובאיום לפרסם.

{ד"ר מנדס מתחילה להילחץ, הולכת וחוזרת בחדר.}

אריאל (עוקב אחריה ולאחר זמן מה) מה את חושבת לעשות?

{פאזזה. ד"ר מנדס פורשת ידיים ולא יודעת מה להחליט.}

אריאל תראי ד"ר, גם לי קשה, זאת אימא שלי, וקשה לשים סוף לאמא.

ד"ר מנדס לא עונה . מתחילה להכין את תיק הרפואה שלה.

אריאל היא מחוקה מכאבים כאלה שעוד לא ברא השטן, חייבים לעשות משהו, אני מוכן להזריק בעצמי למרות שמעולם לא החזקתי מזרק.

ד"ר מנדס אתה תחשב לרוצח.

אריאל מוטב שאני ולא את. תני לי את הזריקה, תראי לי איך ואיפה ואני אזריק.

ד"ר מנדס אתה חושב שכל כך פשוט לשים קץ לחיי אדם?

ד"ר מנדס עדיין מתלבטת בחוסר אונים.

אריאל למה בעצם התחלת עם כל זה? (פאזזה מחכה לתשובה) בעקבות האהבה?

ד"ר מנדס מביטה באריאל ומעלה חיוך רפה.

אריאל הוצאתי ממך חיוך קטן. סימן שזה נכון.

ד"ר מנדס כי אני טיפשה.

אריאל את צריכה להתנחם בעובדה אומנם עצובה מאוד ושאי אפשר להכחיש, כי את הולכת לעזור לאימא שמייחלת לרגע הזה ובעיקר שאין טיפול שיעזור לה.

ד"ר מנדס יש מקרים נדירים שמצדיקים להקדים את הסוף.

פאזזה. אריאל מביט בה במבט של תחנונים

ד"ר מנדס אני אבוא איתך להשגיח, כי אני לא בנויה לזה.

ד"ר מנדס מכניסה לתיקה בקבוק תרופות.

אור יורד.

תמונה 6

ביתה של אוליביה, היא יושבת על כורסה. נראית רזה, חיוורת, עיניים עייפות. ציפורה יושבת לידה ומעיינת במגזין. קולותיהם של ד"ר מנדס ואריאל נשמעים מבחוץ.

אריאל (עם כניסתו) ציפורה, את יכולה לחזור לילדים שלך.

ציפורה הילדים הלכו עם אבא שלהם לגן החיות התנכ"י.

אריאל בכול זאת תלכי.

ציפורה לא הולכת. נשארתי עד הסוף.

אוליביה (לאריאל בקול צרוד) הצלחת להביא את הרופאה.

ד"ר מנדס (לציפורה) למה היא בכורסה ולא במיטה?

ציפורה אימא ביקשה.

אוליביה אני ביקשתי להיות במצב אנכי. (פתאום נזכרת) את יודעת שלפני עשר שנים רופאת שיניים עקרה לי שן שלא הייתה צריכה לעקור.

ד"ר מנדס ואיך היא הצדיקה את הטעות שעשתה?

אוליביה היא שתקה כמו קקי בדשה.

ד"ר מנדס ואיך את היום?

אוליביה אני לא יכולה לרוץ עדיין, לכן אני מחכה למשיח שיגאל אותי...

ד"ר מנדס (בינתיים מכינה את הזריקה) אני כבר מודיעה לך שהמשיח לא יבוא.

אוליביה (שיעול קל) את... אור השמש ולא אהיה עוד למטרד... (מצחקקת לעצמה בקול דק) אתפלל עליך שם למעלה.

ד"ר מנדס שתפי אותי, מה את עוברת ברגעים אלה?

אוליביה מודאגת מזה... שאני רזה מאוד... (בשקט לעצמה) מסכנים התולעים.

{אוליביה משתעלת. ציפורה ממהרת לנגב לה את הפה עם חיתול הבד. }

אוליביה מה יצא?

ציפורה אותו דבר.

אוליביה כמו החיים, אני חושבת על אלה שאני משאירה מאחור...
היום אני מגשימה חלום... ואחרי שאלך אולי אפקח את עיני
בחלל, אעמוד ואסתכל מסביב ואראה לפני... שני מלאכים
ענקיים... מתנשאים... וסלעים יצוצו בשמיים ואז אראה את עצמי
עומדת על פי התהום...
(בפניה חדה לרופאה.) כשאני מקיאה... הילדים שלי נבהלים כל
פעם מחדש ונדמה שהם לא מזהים אותי...

ד"ר מנדס בואי, נסי לעמוד, וקצת ללכת... (מסמנת לאריאל וציפורה לעזור.)

אריאל (ללא קול, רק בשפתיו לרופאה) בשביל מה ללכת.

{ד"ר מנדס מרגיעה את אריאל בתנועת יד וראש.
אוליביה בקושי עומדת על רגליה, עיניה מתרוצצות במן בפחד.}

אוליביה (סורקת את המקום במאמץ) אני מזהה את המקום... צריך לצבוע
מחדש את הקירות... (לאריאל) אתה לא יודע לצבוע. אני פוחדת
שטיפול מהסולם, ואני לא אוכל לעזור לך, אז תקרא לצבעי
מקצועי.

אריאל יש צבע מיוחד שאת ממליצה?

אוליביה תבחר לפי הטעם שלך, אין טעם לטעם שלי - הוא חסר טעם.
(כמעט מועדת. לרופאה) דוקטור למה לא הקמת אותי להליכה
בפעם הקודמת?

ד"ר מנדס ראיתי שאת מתפקדת לא רע.

אוליביה אתם לוקחים אותי ל... ליחידה לטיפול נמרץ?

ציפורה לא אימא, לטיול קטן בבית.

אוליביה (מתלוצצת) לבריאות הגוף והנפש אה... (מצחקקת)

ד"ר מנדס מספיק. תושיבו אותה חזרה.

אוליביה דוקטור, אני לא רוצה שהילדים שלי יראו את זה, לכן אני מבקשת שיצאו ותעשי את מה שאת צריכה לעשות... אני רוצה להודות לך מראש על החסד שאת עושה לי... (מתקשה) אני...

ציפורה אימא תירגעי, הכול יעבור עוד מעט לשביעות רצונך.

אריאל ואת תהיי בגן-עדן...

ציפורה ותראי את אבא שמחכה לך שם בקוצר-רוח.

אוליביה (מגחכת) לאבא שלכם אין סבלנות, יש לו שם כבר מישהי אחרת.

ציפורה היא זמנית, עד שתגיעי.

ד"ר מנדס מוסרת לאריאל את המזרק ומבליטה את העורק בזרועה של אוליביה ומראה לו אותו.

אריאל (לציפורה) אני מבקש ממך לצאת.

ציפורה אני לא יוצאת.

אריאל זה לא הזמן להתעקש.

ד"ר מנדס (לציפורה) כדאי שתצאי.

ציפורה זאת גם אימא שלי.

אוליביה אוי ציפורה-ציפורה, את ליד מיטתי יום ולילה, צאי להפסקה.

(תוך כדי שהיא מנסה לקום ולא מצליחה)

אני לא נמצאת במפלגת רחמים - אלה החיים הסופניים האמיתיים שלי... לפחות תסובבי את הראש... פו קטן ואני לא כאן... (לרופאה, ממשיכה לנסות לקום) ציפורה אישה עדינה, יש לה נפש של ציפור.

אריאל אימא, מה את מנסה לעשות?

אוליביה לקום ללכת עוד פעם, אבל לבד... וזה לא קל כמו להוריד את

מושב האסלה... לצערי הגוף לא נענה, רק מתענה.

אריאל מתקרב לאמו עם המזרק כדי להזריק לה.

ד"ר מנדס מצביעה על מקום הזריקה.

- אוליביה** אתה מזריק לי?
- אריאל** אימא, אני מצטער שאני צריך לעשות לך את זה... אל תסתכלי לי בעיניים... (ידידו מתחילות לרעוד)
- אוליביה** בן יקר שלי, אתה מעורר השראה - או נכון יותר, אהבה נוגעת ללבי.
- אריאל** יש לך משהו אחרון להגיד?
- אוליביה** מונולוג קצר לאומה שלא יגזול מזמנכם... (צוחקת צחוק צרוד) טיפול תומך לטווח ארוך בחולים סופניים הוא הוצאה עצומה, פיזור מיותר של כסף על משאבים רפואיים. נכון דוקטור?...
- {לציפורה נפלט קול ציוץ דק של בכי.}
- אוליביה** למה לבזבז את המשאבים היקרים האלה על מישהי כמוני שמביעה רצון למות?... במשך שש השנים האחרונות אכלתי לילדים כמעט את כל הצוואה... נערת את העץ וכול הציפורים ברחו...
- {שוב נפלט לציפורה קול ציוץ דק של בכי.}
- אוליביה** ציפורה? את בוכה או צוחקת?
- ציפורה** בוכה, אימא, בוכה, למה לא לבכות?
- אוליביה** הבכי והצחוק שלך שנשמעים אותו דבר... תבכי ציפורה, תבכי, תצחקי... זה טוב לבריאות. ישנם אנשים במצבי שאין להם אף אחד שיבכה עליהם - ויש כאלה שרוצים לשפר את מצבם ולנסות בכל זאת לחיות...
- (לרופאה) כמה חבל שהאיברים שלי לא שווים לתרומת איברים... (לאריאל) אריאל, עשה זאת מהר לפני שתתחרט.
- אריאל** (עומד ומתמהמה עם המזרק ביד. לרופאה) ראיתי הרצאה שלך ביו-טיוב, אני אצטט אותי לא במדויק: "מחלה סופנית היא מחלה סופנית. בסופו של דבר החולה הסופני ימות ואף התערבות רפואית לא תשנה את זה. המשך הטיפול רק מאריך את הסבל של החולה"
- אוליביה** אתה מתחמק מלעשות את מה שאתה צריך וחייב לאימא שלך. איפה הביצים שלך? תהיה גבר כמו שאבא שלך היה! אל תדבר - עשה!

- ציפורה** (בחוסר סבלנות ובקול צייצני) תזריק לה כבר!
- אוליביה** (לאריאל) למה אתה משהה את מותי? ילד, אתה צריך לעזור לאימא שלך... ואם לא תעשה את זה... מהיום אתה תשב על יד מיטתי יום ולילה... תחליף לי חיתולים ותרחץ אותי... ותוודא שאף אחד לא ייתן לי משככי כאבים או טיפול מקל... ולא ארשה לך לעזוב אותי לרגע, עד שאדעך. עכשיו תחליט.
- ציפורה** (לאריאל בקול צייצני ובכייני) מה היא רוצה? את הזכות לקבל זריקה שתהרוג אותה תוך שניות! אז תעשה את זה ודי!
- אריאל** אני תקוע ונמצא עכשיו בדילמה קשה עבורי. (מנסה להזריק. מתחרט) לא, אני לא מסוגל!
- ציפורה** למה לא?! זו הדרך היחידה שבה אימא יכולה להתחבר לגורלה.
- אריאל** (מגיש לציפורה את המזרק) אם היא קרובה למוות ועוברת סבל בלתי נסבל, בבקשה תזריקי לה את.
- ציפורה** יש כאן רופאה, שהיא תזריק.
- אריאל** (לרופאה) ד"ר, הגעת עד לפה, אז בבקשה תמשיכי.
- אוליביה** עד שתחליטו מי יעשה מה, אני אמות באופן טבעי... דוקטור, תורך לנסות.
- {הנייד של הרופאה מצלצל. על הקו יולקו.}
- ד"ר מנדס** (בזעם) אני לא רוצה לשמוע אותך!...
- לא! אני לא אקשיב, תמחק את מספר הטלפון שלי ואל תצלצל אלי יותר! לא רוצה יותר להקשיב לאנשים ערמומיים כמוך!...
- לך לעזאזל! (מנתקת)
- אריאל** (לרופאה) יולקו?
- ד"ר מנדס** הבנאדם מטורף לגמרי.
- אוליביה** (לרופאה) ד"ר, תירגעי ובואי תתקרבי אלי.
- {הרופאה מתקרבת.}
- אוליביה** בטח שמעת על אגממנון.

ד"ר מנדס (מצחקקת) מה פתאום נזכרת עכשיו במלך יוון העתיקה?

אוליביה נכון שבכול הריגה יש רע? גם ביוון העתיקה, אגממנון המלך הקריב את הדבר היקר לו מכול, את בתו הנסיכה איפיגניה ורק כדי לפייס את האלה... (מנסה להיזכר) שכחתי את שמה... בואי תהיי גם את המפקדת העליונה שלי.

ד"ר מנדס אבל הוא הרג מתאוות כוח וכדי לשמור על מעמדו כמפקד עליון של הצבא... וזה לא היה מוסרי... אבל... בואי ואמלא את בקשתך... (לוקחת את המזרק מידי אריאל. לאוליביה) את תרגישי טשטוש קל ואחר כך את תירדמי ולא תרגישי כלום.

אוליביה את מזריקה לי ציאניד?

ד"ר מנדס יותר חזק... זוהי תערובת של מספר חומרים קטלניים שרקחתי במעבדה. פועל די מהר...

אוליביה (בחיוך) אני אוהבת קוקטיילים... שתיתי המון קוקטיילים בחיי...

ד"ר מנדס אני מאמינה לך.

אוליביה אני הראשונה בקוקטייל?

ד"ר מנדס בקוקטייל הזה כן. הוא משופר, אפשר?

אוליביה חודשים חיכיתי לרגע הזה. סופסוף המוות כבר לא יתעתע בי. אל תדאגי, אני מאמינה בחיים שלאחר המוות, כך שאל תרגישי צער או חרטה.

{ד"ר מנדס מזריקה לה את החומר.}

אוליביה תודה דוק... (לא מספיקה להשלים את המשפט)

אריאל זהו?

ציפורה (פורצת בבכי ומשתטחת על גופת אימה) סליחה אימא... סליחה...

ד"ר מנדס היא כבר לא איתנו.

(חושבת) בינתיים תתחילו לעשות את ההכנות לקבורה.

ציפורה (תוך כדי בכי) תבואי להלוויה...

אריאל זהו, אני ואחותי הגענו לרגע הגרוע בחיינו. יתמות. ועכשיו אחרי שקרה מה שקרה... הייתי עושה כל דבר כדי להחזיר אותה. אולי נכשלתי כבן ואולי לא, הזמן כבר יגיד. אימא תמיד סמכה עלי בעיניים עצומות. אחותי ואני איבדנו את האימא הכי אהובה וחכמה.

ד"ר מנדס נסו למצוא נחמה בזיכרונות שלה ואת האישה הנפלאה שהייתה.

אריאל (מגיש לרופאה את מעטפת הכסף) זה שלך.

ד"ר מנדס (דוחה) זה שלכם. מה שאני מבקשת מכם, זה לשמור הכול בסוד. אני יוצאת מהעסק הזה! אני לא יכולה לחיות עם זה.

ד"ר מנדס לוקחת את התיק ויוצאת.
אור יורד.

תמונה 7

חדרה של ד"ר מנדס. היא נכנסת לחדרה, נושמת עמוק, חושבת לרגע. נשמעות דפיקות נוקשות בדלת. יולקו מופיע מאחורי הדלת. (כפי שנכתב כבר, אפשרות שיולקו לא יפיע כלל רק קולו)

ד"ר מנדס מי שם?

יולקו זה אני.

{**ד"ר מנדס** פותחת את הדלת, נדהמת וטורקת בפניו.}

ד"ר מנדס (כמתנצלת) הייתי בטוחה שאתה מישהו אחר. אתה יכול לחזור מאיפה שבאת. עקבת אחרי?!
לא עקבתי. באתי להגיד לך משהו חשוב וללכת, אריאל ביקש...

יולקו לא עקבתי. באתי להגיד לך משהו חשוב וללכת, אריאל ביקש...

ד"ר מנדס שום דבר כבר לו חשוב לי, לא רוצה את הכסף. עזוב את המקום מיד! אם לא, אני מסגירה אותך ישר למשטרה!
למה את עושה לי את זה? מסתבר שאתה מתנהג כנוכל ופושע.

יולקו אני רוצה להודיע לך משהו ואלך, נשבע לך.

ד"ר מנדס (בלעג) שבועה של נוכל!

{במהלך הקטע, ככל שיולקו ממשיך לדבר, ד"ר מנדס כועסת יותר.}

יולקו אני מרגיש כאילו אני צריך לגרד את פני הדלת כדי להגיע לאינטימיות הבעייתית שלנו.

ד"ר מנדס אין אינטימיות! אנחנו לא יכולים להמשיך, אני מטומטמת שהקשבתי לך ושהשתכנעתי...

יולקו תקשיבי...

ד"ר מנדס לא! אתה תקשיבי! אני לא רוצה לראות את פרצוף שלך לעולם! אתה לא יציב מבחינה נפשית וכלכלית, יש לך כל מיני רעיונות מטורפים ואתה מנסה לשכנע אותי בחלקלקות לשון של נוכל. אתה גורם לי לעשות מעשים אסורים!

יולקו למה את לא מתייחסת להודעות שלי?

ד"ר מנדס לקרוא את ההודעה הדביליות שלך? אתה יודע מה אני מרגישה? אתה יודע שאני צריכה להמשיך לחיות עם זה?!

יולקו וואו... את ממש טעונה.

ד"ר מנדס לא רק טעונה - אני גם מעונה!

יולקו יש לך עוד מה להגיד?

ד"ר מנדס יש לי הרבה מה להגיד.

יולקו תגידי כל מה שאת רוצה, ואני...

ד"ר מנדס (לא מקשיבה לו כלל) ...בגללך כריתי לעצמי בור ואני עלולה להגיע לכלא! עכשיו אני מבינה איזו טעות גדולה הייתה להתחבר אליך, ואתה אפילו לא יודע כמה מטרידים אותי המעשים. שני אנשים מסכנים כבר לא חיים בגללי!

יולקו ואני חשבתי שאני מושיט יד לכוכבת.

ד"ר מנדס די עם חלקלקות הלשון! אני לא יכולה להבין אותך, מה חיפשת? מה בדיוק קיווית למצוא? אתה גורם לי להחליק למטה אל תוך דיכאון, לא יכולה להתמודד איתך יותר, רק נזק-נזק-נזק... נגמר לי, אין לי עודף לתת, לא רציתי להגיע למטה לתחתית הזאת ובעל-כורחי הגעתי לשם ואני לא יכולה להעמיד פנים. כמו טיפשה הייתי כשנתתי בך אמון ועכשיו אני על סף התמוטטות עצבים, אני פשוט תקועה כי הכנסת אותי למבוך. כל מה שאני רוצה לעשות

זה ללכת לישון ולעשות חושבים על המהלך הבא שלי. כמה שפחות אינטראקציה איתך טוב יותר בשבילי. עכשיו עזוב את המקום לצמיתות כי אני לא רוצה...

יולקו (אינו יכול להתאפק יותר. ופורץ בקול-רם) היא לא מתה!!!

{פאזזה}

ד"ר מנדס מי לא מתה?!

יולקו תיק טיפולים מספר שתיים, אוליביה אשכול בת-יאיר זזה.

ד"ר מנדס אלה רפלקסים...

יולקו ...אריאל דיבר איתי כי הוא לא הצליח להשיג אותך.

ד"ר מנדס (עדיין בהלם. לעצמה) לא ייתכן... אלה רפלקסים...

יולקו (בציניות) ניתקת את הטלפון אז הוא צלצל אלי והודיע שאמו לא מתה, היא התחילה להניע קצת את אצבעות ידיה.

ד"ר מנדס אלה רפלקסים... מה עם תיק מספר אחד?!

{שתיקה מאחורי הדלת.}

ד"ר מנדס אני לא שומעת... מה אתה אומר?!

{שתיקה מאחורי הדלת.}

ד"ר מנדס יולקו? ... (בקול רם) יולקו!

{שתיקה מאחורי הדלת.}

ד"ר מנדס (בקול-רם) יולקו?!...!

(ד"ר מנדס פותחת את הדלת, ומגלה שיולקו כבר עזב.)

ד"ר מנדס (לעצמה) אוי ואבוי...

ד"ר מנדס ברעד מחפשת את צנצנת התרופה שהזריקה. בוחנת אותה ומכניסה לתיקה.

אור יורד.

תמונה 8

ביתה של אוליביה. אוליביה שוכבת לבדה בחדר. במפתיע היא מסירה את הסדין מעליה וקופצת מהמיטה ועומדת על הרגליים. נראית טוב, האודם חזר ללחייה והיא די יציבה.

אוליביה (בתרעומת ובקול) אני מתה או לא מתה?! התגלגלתי לאותו מקום? ... איזה מן גלגול להתגלגל לאותו מקום...

{אריאל ניכנס בבהלה מאחד החדרים בדירה.}

אריאל (המום) את עומדת?!

אוליביה כן, קמתי?! רק נרדמתי? (מתלוננת בכעס) למה אני לא מתה?! למה אני לא מתה?! ... קיבלתי זריקת הרדמה ולא זריקת מוות! איזה בושות! ... אתה שילמת לרופאה כדי שאני אמות!

אריאל היא לא לקחה את הכסף.

אוליביה (זועמת) אתה רואה? (אוחזת באריאל ומטלטלת אותו) זה מה שקורה כשמקבלים טיפול בחינם!

אריאל (בחוסר אונים. מבולבל ומתנצל) אולי זה עוד מוקדם, הרקיחה שהיא רקחה תצליח... תשכבי לנוח עד שתמותי.

אוליביה צלצל דחוף לרופאה.

אריאל היא לא עונה, ביקשתי מחבר ששיג אותה ויספר שהתחלת קצת לזוז.

אוליביה (בטרפוניה) "קצת לזוז?!" (מתחילה להתנועע בלהט) זה נקרא אצלך קצת לזוז?! ולא רק זה, אלא - לא הספקתי להתפלל בגו עדן!

אריאל אמא תזהרי לא צריך להשתולל!

אוליביה זה נקרא להשתולל - תראה מה שמתחולל.

אריאל תפסיקי לרקד, את יכולה ליפול ולשבור את האגן ואז תמותי מסיבה אחרת. (מנסה לחבק ולהרגיע אותה) אימא בבקשה, בואי תשכבי קצת לנוח.

אוליביה שכבתי מספיק, מרגישה שיש לי כוחות חדשים...

{ציפורה נכנסת מהדלת הראשית. רואה את אמה, נבהלת ומתחילה לצרוח.}

אוליביה תירגע! אל תיבהלי! הכול בשליטה...

ציפורה (חוסמת את פיה בתדהמה) בחיי, חשבתי שאת רוח רפאים...
את רוח רפאים אמא?

אוליביה (צובתת את עצמה) איי... לא. אני בשר ודם.

ציפורה אז מה קרה?! (לאריאל) יכול להיות מהזריקה?

אוליביה תראו איזה מרץ יש לי...

{ד"ר מנדס נכנסת בחרדה. רואים את אוליביה מתנועעת במין ריקוד,
כולם עומדים המומים ופעורי פה.}

אוליביה אני משעממת אתכם עד מוות? (צחוק גדול) חחח...

ד"ר מנדס מוציאה מתיקה את בקבוק הסם שהזריקה לאוליביה, מתבוננת בו
ועוטפת אותו בידיה, עם חיוך בזווית הפה כאילו אומרת "יש".
אור יוד.

סוף